

VANDRA del: 2 av 3

... där hon låg kändes det inte bra... men det kunde hon inte kännas vid... mörkret hade lagt sig och stjärnorna tindrade klart... en man kom fram till henne och erbjöd hjälp... men hon kände inte att hon behövde någon hjälp... han frågade förvånad varför hon valt att sova i ett dike nu när regnet var på väg... hon svarade att det skulle inte han bry sig om... frosten lade sig över landskapet... regnet som kom blev till iskristaller... de piskade hennes ansikte men hon gömde det i händerna... nu mindes hon vårvärme och gröna blad för sin inre syn...

... medan snön tilltog kraftigt somnade hon stilla... hon täcktes bit för bit av snömodden... man kunde kanske tänka sig att nu skulle hon frysa ihjäl... men när morgonen grydde reflekterade hon endast över att hon var våtvarm... solen sken igenom det sprickande molntäcket... hon log en aning men kände inget hopp... hon mindes att hon skadat någon med hot om att ta sitt liv... nu förtjänade hon inte ömkan från någon tänkte hon... jag får klara mig själv när jag straffar ut mig som jag gör... hjärtat hoppade till i bröstkorgen då hon kände en uns av samvete... men hon viftade snabbt bort det hela... de förtjänade säkert allt samman... sedan glömde hon bort sin del i det hela och vandrade vidare ut i skogen...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten